

Élni és élni tanítani

Cseke Enikő kórházpedagógus a hosszú gyógykezelésre szoruló gyerekek tanulmányait segíti a Gottsegen György Országos Kardiovaszkuláris Intézet Gyermekszív Központjában

Szöveg: Cseke Enikő
Fotó: Kováts Gábor

Négyévesen családi mintát látva határoztam el, hogy tanító néni leszek. Huszonhárom évvel ezelőtt a gyermekkori álom valóra vált, megkaptam életem első osztályát. Nagyszerű kollégák, fantasztikus gyerekek indítottak el a pályán, mégis azt éreztem, hogy máshol van az én helyem. Gyermekszakápolóként jártam Göteborgban, ahol láthattam, hogy a kórházakban tanulás zajlik, a pedagógus a gyógyító csapat tagja. Örömmel értesültem róla, hogy Magyarországon is van egy iskola – ma Fővárosi Iskolaszanatórium Általános Iskola és Gimnázium –, amelynek munkatársai a budapesti kórházakban hasonló feladatokat végeznek. A Semmelweis Egyetem mentálhigiénés szakember-képzésének elvégzése után kaptam meg a lehetőséget, hogy itt taníthassak, és a Gottsegen György Országos Kardiovaszkuláris Intézet Gyermekszív Központjában kórházpedagógus legyek.

Az intézetbe kerülő betegek és szülei mindig csodálkoznak az első találkozáskor, hogy van ilyen lehetőség. Persze ódzkodnak is, hiszen kevés gyerek szeret tanulni, pedig erőt adhat a mindennapok megéléséhez, küzdelmeihez. A gyerekek természetes szükséglete a játék és a tanulás, miért ne tegyük mindkettőt együtt a kórházban? Hiszem, hogy a gyerekkort még egy szívbetegség kedvéért sem lehet elhalasztani. Munkám lényege a játékos tanulás, a kíváncsiságra, felfedezésre épülő tudás megszerzésének segítése, a kórházon kívüli hétköznapi biztonságának erősítése, a gyógyulás utáni visszatérés támogatása. Pozitív élményeket szeretnék adni egy olyan világban, amelyben a gyerekek szinte minden kompetenciájukat elvesztik. Tanulás közben a korlátokon belül maradván ők alkothatnak szabályokat. Azt tapasztalom, ez rengeteg erővel tölti fel őket, a siker és a nevetés gyógyító erejű. A közös munka során szerettek beszélgetni a családokkal, ezek az alkalmak túlmutatnak az iskolán, a tanuláson. Őszintén, nyitottan kerülnek szóba az érzések, a félelmek, az öröm és a bánat. Azzal, hogy ezeket nem tabuként kezeljük, olyan erőforrásokat tudnak aktiválni az érintettek, amelyek segítik őket a nehéz úton. Tiszteletben tartom, hogy minden eset más, és mindenkinek a saját hátizsákja a legnehezebb.

Mindeközben én is sokat kapok a betegeimtől, tanítványaim nagyon bölcssek. Példát mutatnak nekem, hogy milyen megküzdési stratégiát válasszak egy-egy élethelyzetben. Rengeteg szeretetet adnak, ettől erősebbnek érzem magam.

Sokszor kérdezik tőlem, nem nehéz-e ez a munka. És azt, hogy bírom látni a fájdalmat, olykor egy-egy diák elvesztését. Ilyenkor azt szoktam válaszolni: képzeljétek el egy csodálatosan csillogó, mozaikból készült üveget! Mind más színű és alakú, de mindegyik ugyanolyan szép. Nem számít, mi és ki formálta olyanná, amilyen, de a nagy ablak része. A tanulóim ablakot nyitnak a világra, ők a kis mozaikdarabok, színesebb lesz tőlük az életem.

Egyszer egy tanítványom azt írta nekem: „Gondolj mindig arra, hogy az egész életed egy csoda! Hogyha most rossz passzban vagy, csak ülj le, vagy fekédj, pihenj, és mosolyodj el! Hidd el, sokkal jobb lesz!”

Götsagen György
Kardiológiai Intézet
Szemészeti Kö...